

104. Bréf dómsmálastjórnarinnar til stiptamtmannsins yfir Íslandi, um leyfi fyrir prest til að fara með lækningar.

1871.

5. desbr.

Með álitsskjali amtsins hefir hingað borizt bænarskrá, þar sem prófastur sèra Sigurður Gunnarsson á Hallormstað sækir um leyfi til að fara með lækningar, þeim til hjálpar, sem búa í nágrenni við hann, er þeir leita til hans og geta ekki í tækan tíma fengið hjálp hjá héraðslækninum, og hefir hann, til þess að styðja þetta mál sitt, skírskotað til, að hann á fyrri árum sínum sem stúdent hafi verið hjá héraðslækninum, sem þá var, Gísli Hjálmarssyni, og verið honum til aðstoðar, og síðan, er hann hafi fengið brauð þar sem langt var til læknis, hafi hann með reynslu þeirri, sem hann hafði aflað sèr, veitt landsmönnum ráð og hjálp í veikindum.

Eptir að vèr höfum skrifazt á útaf þessu við hið konunglega heilbrigðisráð og leitað álits landlæknisins á Íslandi, gefst yður til vitundar, yður til leiðbeiningar og svo þèr birtíð það, að dómsmálastjórnin mun ekki hafa neitt á móti því, að Sigurður prófastur Gunnarsson haldi áfram lækningum sínum, með því skilyrði, að hann á ári hverju sendi skýrslu til landlæknisins um sjúklinga þá, sem hann hefir haft til lækninga.

105. Bréf dómsmálastjórnarinnar til utanríkisstjórnarinnar, um sending herskips til Íslands frá Englandi.

13. desbr.

Með bréfi 27. f. m. hefir utanríkisstjórnin sent hingað bréf frá hinum konunglega sendiherra í Lundúnum, herforingja *Bülow*, sem utanríkisstjórnin samkvæmt bréfi dómsmálastjórnarinnar 3. f. m. hafði lagt fyrir, að leiða athygli ensku stjórnarinnar að því, að æskilegt væri, að England hefði nokkra tilsjón með enskum fiskimönnum við strendur Íslands. Þetta bréf sendiherrans

1871.

13. desbr.

sýnir, að hann samkvæmt skipun þessari hafi leitað til máls við lávarð *Granville*, en að hann þegar verði að efast um, að þetta hafi nokkurn árangur, með því ætlaðt má til að enska stjórnin, eptir því, sem barst til tals í samræðu við forstjórnann í verzlunarráðinu (*board of trade*), sem sendiherrann skýrir frá, vili ekki leggja þau útgjöld á landið, sem þurfa mundi til að senda herskip til Íslands. Aptur á móti getur sendiherrann þess, að það sé æskilegt, að yfirgangur enskra fiskimanna verði sannaður fyrir ensku stjórninni svo fljótt sem auðið er, og stingur uppá, hvort ekki mætti útvega skýrslur um, hvar enskir fiskimenn leita til lands og hve mörg ensk fiskiskip sjást af Íslandi.

Útaf þessu gefst utanríkisstjórninni til vitundar, um leið og vör sendum aptur töð bréf sendiherrans, að dómsmálastjórnin þegar, samkvæmt tilmælum utanríkisstjórnarinnar í bræfi 25. júlí þ. á., hefir boðið hlutaðeigandi embættismönnum á Íslandi að reyna til að sanna, svo fljótt, sem því verður við komið, og svo ítarlega, sem unnt er, þann yfirgang, sem enskir fiskimenn kunna að sýna af sér á Íslandi, og á hinn bóginn álitur dómsmálastjórnin það ógjörandi að útvega skýrslur á Íslandi um tölu enskra manna, sem eru við fiskiveiðar við strendur landsins, en enska stjórnin virðist sjálf eiga hægra með að útvega þær.

28. desbr.

106. Bréf dómsmálastjórnarinnar til utanríkisstjórnarinnar, um hið sama efni.

Í bræfi 22. þ. m. hefir utanríkisstjórnin skýrt frá, að enska stjórnin, samkvæmt skýrslu hins konunglega sendiherra í Lundúnum, virðist nú að minnsta kosti að nokkru leyti vera orðin fúsari til, að fara eptir uppástungu dönsku stjórnarinnar um, að láta enskt herskip hafa stöðvar við strendur Íslands, þar sem utanríkisstjórnin á Englandi ætlar beinlínis að skora á sjóliðsstjórnina, að senda herskip til Íslands á þeim fiskitíma, sem fer í hönd, en sjóliðsstjórnin mun að öllum líkindum verða við þessari á-